Ποιο «πολίτευμα», και ποια «λαϊκή ετυμηγορία» …

του **Χάρη Φεραίου***

Α' Ό,τι προκαλεί την απογοήτευση για τον νέο ελληνισμό, δεν είναι η κομματική παντομίμα, που ως τρέχουσα πολιτική ιδεολογία κυβερνά τώρα την Ελλάδα. Ενός νεαρού πρώην καταληψία πανεπιστημιακών σχολών, και της ξύλινης γλώσσας εκείνων των ανδραγαθημάτων-του, που ως συνθηματολογία την μετέφερε τώρα και στον σύγχρονο (καλούμενο) πολιτικό βίο. Ή ενός διακεκριμένου στην αγγλοσαξονική αλλοδαπή κομπορρήμονος οικονομολόγου πανεπιστημιακού καθηγητή, ο οποίος περιάγει «ανά τας οδούς και τας ρίμας» των τηλεοπτικών παραθύρων τα ρητορεύματά-του, την ακατάσχετη κενολογία των οποίων όμως ουδείς μπορεί να κατανοήσει. Ούτε ακόμα η ιλαροτραγική εμφάνισή-του, όταν, ανεβασμένος σ' ένα (δανεισμένο, ειρήσθω) ξύλινο σκαμνάκι όρθιος αυτός, να πειράται απ' εκείνο το ύψος, να «νουθετήσει», καθήμενο, τον δανείζοντα Γερμανό (ποικιλοτρόπως) σιδηρούν γίγαντα, καλούμενο τώρα Βόλφγκανγκ Σόιμπλε.[1]* (Κολακεύοντάς-τον μάλιστα γλοιωδώς, σε βαθμό που εκείνος δημοσίως να διερωτάται οργισμένος, αν τάχα τον θεωρεί «ηλίθιο» να χάψει τις κολακείες-του…)

Την απελπισία προκαλεί το πλήθος οι Έλληνες διανοούμενοι, που σοβαρά προσδοκούν πως αυτή η μασκαράτα νεόκοπων πολιτικών ηγετών της εικονικής πραγματικότητας, που θεωρούν αρετή-τους, την επιτηδευμένη ανεμελιά στις ενδυματολογικές-τους επιλογές, και τις ακατάσχετες ρητορικές-

τους αδιάντροπες γενικότητες, και επίσης την ασύστολη γλωσσική κοροϊδία των εννοιών, που την έχουν αναγάγει σε επιστήμη, (βαφτίζοντας κατά τον Γλέζο το κρέας ψάρι, ή την τρόικα …θεσμούς!) αυτή η ομήγυρη των διερχομένων, με την ακραία μεταξύ-τους ασυνεννοησία, έχει την δυνατότητα (αυτή!) να αλλάξει το «σύστημα»; Ενός εννοείται πελατειακού κράτους, «υποτέλειας» και «διαφθοράς». Και είναι τέτοιας έκτασης πια η προσδοκία-τους, για εθνική μάλιστα σωτηρία, (σχεδόν παλιγγενεσία!) που τάχα κομίζει αυτή η κομπανία των λογοκόπων, ώστε μόνο οι Καβαφικοί στίχοι, εκείνοι που ιστορούν την εποχή της πιο θλιβερής ελληνικής παρακμής, στην Αθήνα του Ηρώδη του Αττικού, μπορούν να περιγράψουν:

«Α του Ηρώδη του Αττικού τι δόξα είν' αυτή».
Δόξα τόση, συνεχίζει ο ποιητής, που
«κατά που θέλει και κατά που κάμνει
οι Έλληνες (οι Έλληνες!) να τον ακολουθούν,
μήτε να κρίνουν ή να συζητούν,
μήτε να εκλέγουν πια, ν' ακολουθούνε μόνο.»

Το καίριο ερώτημα όμως είναι άλλο: Γεννήματα αυτού του πολιτεύματος, που προάγει την πελατειακή σχέση κράτους και υπηκόων, (πολιτών; Ποιων πολιτών…) η οποία με τη σειρά-της παράγει την «υποτέλεια και τη διαφθορά», είναι δυνατό αυτοί να στοχεύουν σε εθνική σωτηρία; Όταν προφανώς και γνωρίζουν ότι αυτό ακριβώς είναι που θα τους «καταργήσει»; Και αν υποθέσομε ότι το συγκεκριμένο, που τώρα κυβερνά τον τόπο, πολιτικό συνονθύλευμα, είναι, κατά τους διανοούμενους, ακόμα «αδιάφθορο», το ερώτημα μετατίθεται απλώς στο πόσο θα παραμείνει αδιάφθορο, αφού, μέρα με τη μέρα, κι αυτό, του ίδιου πολιτεύματος, σπεύδει να επιβεβαιώσει πως είναι, και ποικιλοτρόπως, νοσηρό προϊόν.

Υπάρχει τάχα σ' αυτό αμφιβολία; Όταν μάλιστα αυτοί οι διανοούμενοι διακηρύσσουν, και ορθώς, ότι το πρόβλημα της κακοδαιμονίας του σύγχρονου ελληνικού κράτους, είναι ότι έχει οδηγήσει στα έσχατα, εκείνο που συντήρησε τον ελληνισμό από τις απαρχές της παρουσίας-του στην ανθρώπινη ιστορία: Την παιδεία. Και, (πάλι ορθώς) διακηρύσσουν επίσης ως συμπέρασμα, ότι μόνο η αναγέννηση της παιδείας, ως σωτήρια του νέου ελληνισμού, θα είναι και σωτηρία για το ελληνικό κράτος! Πιστεύουν αλήθεια στην ουτοπία, ότι ένας πρώην καταληψίας σχολείων και πανεπιστημίων και η ρηξικέλευθη παρέα-του, [που δε γνωρίζει η αριστερά-της τι ποιεί η πιο αριστερά-της(!) ομονοεί απλώς στο ότι τα σχολεία αριστείας είναι Ναζισμός…] μπορεί να επιζητούν αυτοί αναγέννηση της παιδείας; Όταν, και αυτοί, το γνωρίζουν ότι χρειάζονται δεκαετίες ως να αναγεννηθεί η παιδεία, ώστε να μπορεί εκείνη να αναγεννήσει μετά το κράτος. Ενώ δική-τους κυρίαρχη επιδίωξη μόνη, είναι (και αυτών) να εκλεγούν ξανά στις επόμενες εκλογές!

Όχι λοιπόν: Δεν είναι αφηρημένα το «σύστημα» που πρέπει να αλλάξει, στην παρηκμασμένη αυτή χώρα. Είναι το πολίτευμα! Όπως το είπε, σε εποχή ανάλογης ελληνικής παρακμής, ο ιστορικός Πολύβιος (ο Μεγαλοπολίτης) πριν 2133 χρόνια.

Β' Δεν είναι λοιπόν το «σύστημα» που πρέπει να αλλάξει, για να σωθεί αυτή η παρηκμασμένη χώρα. Είναι το πολίτευμα! Ένα πολίτευμα που σήμερα επιτρέπει στους πολιτικούς ιέρακες που το συντηρούν, να το εμπαίζουν ασυστόλως.

Εμπαιγμός λ.χ. είναι ο κραυγάζων επαρχιωτισμός εν μέση Ευρώπη του Τσίπρα, να «λαλεί» πως είναι «λαϊκή εντολή» (τι εμπαιγμός!) της χώρας-του (των 10 εκατομμυρίων) να απαιτεί ευρωπαϊκά λεφτά, αδιαφορώντας παντελώς αν όσοι θα του τα δώσουν εκείνα τα λεφτά, χρειάζονται επίσης «λαϊκή εντολή» (άλλος επίσης εμπαιγμός) των δικών-τους Ευρωπαίων πολιτών (410, ειρήσθω, εκατομμυρίων…), από τις τσέπες των οποίων και θα αφαιρεθούν.

Εμπαιγμός όμως μέγιστος, που σηματοδοτεί και την έσχατη πολιτική παρακμή της χώρας, είναι η,

που επικαλείται ως όπλο-του, διαβόητη «λαϊκή ετυμηγορία»! Την οποία (ψευδόμενος εν γνώσει-του) ανεβάζει στο 36,34% του ελληνικού λαού. Ενώ γνωρίζει την κομματική πλεκτάνη που σκαρώνει αυτή την εικονική πραγματικότητα. Διότι, βεβαίως, το 36,34%, αντιστοιχεί στις καλούμενες «έγκυρες ψήφους», και όχι στο σύνολο των εχόντων δικαίωμα ψήφου Ελλήνων πολιτών. Και εφόσον οι «έγκυρες ψήφοι» είναι μόνο το 66% αυτών των εχόντων δικαίωμα ψήφου πολιτών, τότε το 36,34% του κυρίου Τσίπρα μειώνεται αυτομάτως στο 24% του λαού. Και κυρίως λιγότερο από το 34% των Ελλήνων, όσων απαξίωσαν να μετάσχουν σ' αυτή την παντομίμα δημοκρατίας, που, δάνειο προϊόν της ευρωπαϊκής νεωτερικότητας, ανέμυαλα εμείς εγκολπωθήκαμε πριν δυο αιώνες! Πολίτευμα δηλαδή, όπου, (και ερήμην του λαού) κυβερνούν θλιβερές μειοψηφίες καταφερτζήδων…

Κύριο δεν είναι όμως ό,τι ακροθιγώς διερωτηθήκαμε στην αρχή: Πώς δηλ. να μην εμπαίζουν ένα τέτοιο «πολίτευμα», όσοι το συντηρούν, και συντηρούνται βεβαίως απ' αυτό. Το τραγικό ερώτημα είναι, πώς αλήθεια να μην οδηγείται σε παρακμή, γινόμενος και περίγελος τώρα της Ευρώπης, ένας λαός που παρά την πολύ μακρά ιστορία-του, (του πλήθους πολιτευμάτων) καταδέχεται τώρα να τον κυβερνάει ένας τέτοιος «πολιτικός» εμπαιγμός! Ορθώς λοιπόν, λέει ο γράφων, διατύπωσε τη θέση, ότι εκείνο που χρειάζεται ο νέος ελληνισμός είναι αλλαγή πολιτεύματος.

Μη δε σπεύσει να σκανδαλιστεί ο αναγνώστης. Εύλογο άλλωστε: Αφού στη σημερινή εποχή, όπου επιβλήθηκε αυτή η νοθεία, την οποία η νεωτερική Ευρώπη ιδίως καταχρηστικά αποκαλεί «Δημοκρατία»,[2]* αλλαγή αυτού του πολιτεύματος, είναι σχεδόν συνώνυμο της δικτατορίας. Τέτοια νεωτερική παρερμηνεία του ελληνικού τρόπου! Και κυρίως της Ελληνίδας πόλης…

Στην ελληνική-μας ιστορία, είναι γνωστό ότι, κορυφαία πνεύματα ασχολήθηκαν με τα πολιτεύματα. Και ασχολήθηκαν κυρίως με το πρόβλημα φθοράς του (άριστου) πολιτεύματος της Δημοκρατίας. Ο Πλάτων, μάρτυρας ο ίδιος της πολιτικής παρακμής, που οδήγησε και στον εθνικό όλεθρο του Πελοποννησιακού Πολέμου, συνέγραψε το μέγα έργο-του «Πολιτεία», με σκοπό τη δημιουργία ενός ιδανικού πολιτεύματος, που θα προστάτευε από τη φθορά-της τη Δημοκρατία. Ο μέγας Θουκυδίδης, που στο στόμα του Περικλή βάζει τον μεγαλύτερο ύμνο στη δημοκρατία, λίγο πιο κάτω ο ίδιος διατυπώνει και τον ψόγο-της: Ότι η προσωπικότητα ενός ανδρός (του Περικλή εν προκειμένω) μπορεί να οδηγήσει (και οδήγησε) το πολίτευμα να γίνει τελικά «*λόγω μεν δημοκρατία, έργω δε υπό του πρώτου ανδρός αρχή*»! Αργότερα, μετά την οριστική παρακμή της Ελληνίδας πόλης, ο τρομερός Αριστοτέλης, ακόμα πιο «ωμός», (αν επιτρέπεται η έκφραση) αποστασιοποιείται πλήρως από τη δημοκρατία, λέγοντας ότι δεν έχει τόση σημασία ποιο είναι το πολίτευμα καθ' εαυτό, όσο αν οι επικεφαλής του εκάστοτε πολιτεύματος, («είτε ο ένας είτε οι λίγοι είτε οι πολλοί ασκούν την εξουσία») αποβλέπουν στο «*κοινό συμφέρον*», που το ταυτίζει μάλιστα με ό,τι αποκαλεί ο ίδιος «*πολιτικόν αγαθόν*». («ΠΟΛΙΤΙΚΑ» 1279a)

Τραγικός τέλος, ο ιστορικός Πολύβιος, που δυο αιώνες αργότερα έζησε την καταστροφή, όχι πια των πολιτευμάτων, αλλά της ίδιας της Ελλάδας, (πολιτικός όμηρος ο ίδιος, της Αχαϊκής Συμπολιτείας, στη Ρώμη) με οδύνη αναρωτήθηκε «επί των ερειπίων» πια, ποιο τελικά πολίτευμα θα μπορούσε να είχε σώσει τη χώρα. Αυτός ο προβληματισμός του Μεγαλοπολίτη ιστορικού, λέει ο γράφων, μπορεί να περισώσει τον παρακμάζοντα σήμερα ελληνισμό. Αυτό και θα υποστηρίξει πιο κάτω.

Γ' Ας γυρίσομε λοιπόν στον Μεγαλοπολίτη ιστορικό. Θα ήταν κοντά στα 35 χρόνια-του ο Πολύβιος, όταν, λίγο μετά την «άτυχη» μάχη της Πύδνας, εκτοπισμένος ως «εχθρός των νικητών», έφτασε πολιτικός όμηρος στη Ρώμη το 167 π.Χ.. Και θα 'λεγε κανείς ότι η άφιξη αυτή του Πολύβιου στη Ρώμη, προοιωνίζεται ό,τι ένα αιώνα αργότερα είπε για την Ελλάδα ο Λατίνος ποιητής Οράτιος, ότι Graecia capta ferum victorem cepit! (Κατακτηθείσα η Ελλάδα όπλοις, κατανίκησε [πνεύματι] την κατακτητή.) Όχι μόνο διότι ο (όπλοις) νικητής της Πύδνας Ρωμαίος ύπατος Λεύκιος Αιμίλιος Παύλος, ανέθεσε στον Πολύβιο την εκπαίδευση του δεκαοχτάχρονου τότε γιου-του, Σκιπίωνα Αιμιλιανού.[3]* Αλλά, και κυρίως, διότι αυτός (ο ηττημένος Έλλην) τάχθηκε να εξηγήσει στους νικητές Ρωμαίους, ό,τι οι ίδιοι δεν μπορούσαν να συλλάβουν. Δηλ. ότι τις επιτυχίες-τους τις

οφείλουν όχι τόσο στη γενναιότητα του στρατού-τους, όσο στο είδος του πολιτεύματός-τους!

Πράγματι ο Πολύβιος είχε κάθε λόγο να αναζητήσει την αιτία αυτών των συντριπτικών επιτυχιών μιας πόλης όπως η Ρώμη. Πόλη, που ως πολιτισμική δύναμη ήταν σχεδόν παιδαριώδης μπροστά σε ό,τι υπήρξε πάντοτε η, ηττημένη, Ελλάδα. Περισσότερο που ο ίδιος δεν ήταν ο τυχαίος εκ των ηττημένων.[4]* Πράγματι, οι επιτυχίες της Ρώμης είναι όντως συντριπτικές κατά τούτο: Ότι οι σημαντικότερες κατακτήσεις-της, μέχρι και το τέλος του πρώτου αιώνα, που και αποτέλεσαν τον συνεκτικό πυρήνα της μετέπειτα Αυτοκρατορίας, δεν έγιναν από ένα συγκεκριμένο στρατηλάτη βασιλιά, όπως ήσαν για παράδειγμα ο Κύρος, ή ο Αλέξανδρος, η ακόμα και ο Πύρρος, που 113 χρόνια πριν είχε συντρίψει τους Ρωμαίους στην ίδια τη χώρα-τους. Ήσαν κατακτήσεις των κατά καιρούς Ρωμαίων υπάτων, ετήσιας δηλ. θητείας αξιωματούχων, εκλεγμένων από τον λαό. Ήσαν συνεπώς επίτευγμα του λαού εκείνου, και συνακολούθως του πολιτεύματος που συγκροτούσε σε σύνολο την πόλη-του!

Εκείνο λοιπόν το πολίτευμα, που συντετριμμένος αναγνώρισε ότι ως επίτευγμα ποτέ δεν το κατόρθωσε η, ηττημένη, πατρίδα-του, είναι που διερεύνησε ο Πολύβιος για να ερμηνεύσει την αποδειγμένη ανωτερότητά-του. Και κατάληξε ότι η επιτυχία-του οφείλεται στο ότι υπήρξε πολίτευμα «σύνθετο» και «μικτό». Σύνθεση δηλ. εξουσιών, ώστε καμιά να μην μπορεί να αναδειχθεί σε «κυρίαρχη», εξαφανίζοντας τις άλλες. Εκείνου δηλ. που παρουσίαζε ως κίνδυνο των πολιτευμάτων ο Αριστοτέλης: Η βασιλεία να εκτρέπεται σε τυραννίδα, η αριστοκρατία σε ολιγαρχία και η δημοκρατία σε αναρχία. Πολίτευμα «αυτοπροστατευόμενο», αν επιτρέπεται η έκφραση.[5]*

Γι' αυτό τον προβληματισμό του Μεγαλοπολίτη ιστορικού, είναι που είπε ο γράφων, ότι μπορεί να δώσει τώρα πολίτευμα, που να περισώσει τον παρακμάζοντα νέο ελληνισμό: Ένα «μικτό» δηλ. πολίτευμα, αριστοκρατίας και δημοκρατίας. Όπου η «λευκή ψήφος» του λαού, θα μετριέται ως καταλυτικός παράγων λειτουργίας-του, ώστε εξ ανάγκης «αυτοπροστατευόμενη» η πρώτη, εμμέσως να προστατεύει και την δεύτερη. Από εκτροχιασμό… Το θέμα είναι εκτεταμένο, γι' αυτό θα επιμείνομε.

Δ' Ό,τι λοιπόν με οδύνη, και «επί των ερειπίων», εξήγαγε ως συμπέρασμα ο Πολύβιος, για το άριστο πολίτευμα που θα έσωζε την Ελλάδα, είναι εκείνο που θα σώσει και τη σημερινή: Το «μικτό» πολίτευμα, αριστοκρατίας και δημοκρατίας. Το οποίο από τη φύση-του θα αποκλείει αυτό που θεωρούσε ως νόσο όλων των πολιτευμάτων ο Αριστοτέλης: Να εκτρέπεται δηλ. η δημοκρατία σε φαυλοκρατία (όπου να κυβερνά μια μειοψηφία καταφερτζήδων της εξαγγελτικής κενολογίας), και η αριστοκρατία σε τυραννίδα (όπου πάλι κυβερνά μια άλλη μειοψηφία κατεργαραίων της σωτηριολογίας).[6]* Και ασφαλιστική δικλείδα, λέει ο γράφων, εναντίον αυτής της, κατά Αριστοτέλη, νόσου, είναι η ***λευκή ψήφος***! Ιδού πώς, σε μια τηλεγραφικής βεβαίως συντομίας, σύνοψή-του:

Σ' αυτό το μικτό πολίτευμα η ψήφος θα πρέπει να είναι αποτελεσματικά υποχρεωτική. Αποτελεσματικά δε υποχρεωτική γίνεται, όχι με χρηματική ποινή για όποιον δεν ψηφίζει. Στην αρχαία Αθήνα λ.χ. όποιος δεν συμμετείχε στα κοινά, εθεωρείτο «άτιμος». Στις σημερινές συνθήκες (όπου τέτοια «τιμωρία» θα προκαλούσε μάλλον θυμηδία) θα μπορούσε όποιος δεν ψηφίζει, να στερείται από τις ανάλογες κοινωνικές παροχές που προσφέρει ως ανταμοιβή σε κάθε πολίτη-του το κράτος. Εφόσον λοιπόν η ψήφος θα είναι αποτελεσματικά υποχρεωτική, θεσμοθετείται πια και ως έγκυρη, και καταμετρείται φυσικά ως ποσοστό, η λευκή ψήφος. Ως έσχατη άμυνα βεβαίως του πολίτη. Με την εξής έννοια:

Είναι κοινός τόπος πια ότι στις σύγχρονες «δημοκρατίες» η πολίτης δεν ***διαλέγεται*** με τον πολιτικό άρχοντα, ώστε ο διάλογος αυτός να οδηγήσει στην σωστή ***πράξη.*** Ο μόνος-του προορισμός είναι να αποφασίσει απλώς, τι από τα προκατασκευασμένα στις κομματικές βιομηχανίες του παρουσιάζεται συσκευασμένο για να ***διαλέξει*** με την «ψήφο-του». Δεν είναι δηλ. πια πολίτης! Είναι ψηφοφόρος… Άλλωστε ο (κατά τον ελληνικό-μας τρόπο) ζωντανός λαός, από γένους αρσενικού, έγινε τώρα γένους

ουδέτερου: Λέγεται «εκλογικό σώμα». Αντίδραση συνεπώς του λαού, σ' αυτό τον, πανταχόθεν άλλωστε, κομματικό καταναγκασμό είναι μόνη η λευκή ψήφος. Η οποία όμως για να έχει, πέρα από ηθική σημασία, και θεσμική, πρέπει να συνδέεται με συγκεκριμένες πρόνοιες του πολιτεύματος, που προορισμό θα έχουν να συνετίσουν τους ασύδοτους κομματικούς δυνάστες. (Της κοινής λογικής βεβαίως…).

Θεσμική πρόνοια π.χ. πρώτη μπορεί να είναι, ότι εάν στη βουλή που θα προκύψει από τις εκλογές κανένα κόμμα δεν εξασφαλίσει ψήφους περισσότερες από τις λευκές, δεν μπορεί απ' αυτήν να σχηματιστεί κυβέρνηση, έστω και ως συνεργασία κόμματων. Θεσμική πρόνοια δεύτερη, ότι δεν μπορεί να διαλυθεί εκλεγείσα βουλή, (για διενέργεια πάλι έκτακτων εκλογών) διότι εκλογές γίνονται, και με συνταγματική ρύθμιση αν κριθεί αναγκαίο, ανά τετραετία και μόνο. Θεσμική πρόνοια τρίτη (και βεβαίως φαρμακερή για το κομματικό, και φυσικά φαύλο, ιερατείο…) είναι ότι μέχρι τις εκλογές της επόμενης τετραετίας, την διακυβέρνηση της χώρας **αναλαμβάνει ο ανώτατος άρχων**, με υπουργικό συμβούλιο εξωκομματικών προσωπικοτήτων! Θεσμός τέταρτος τέλος, είναι ότι ο ανώτατος άρχων εκλέγεται απ' ευθείας από τον λαό, η θητεία-του είναι πολυετής, τουλάχιστον όση τρεις εκλογικές περίοδοι, και δεν ανήκει, ούτε ανήκε ποτέ, και ούτε στο μέλλον θα ενταχθεί, σε πολιτικό κόμμα. Θα εκλέγεται δηλ. ανάμεσα σε πνευματικές προσωπικότητες του τόπου, των αρίστων του επιστημονικού και του κοινωνικού χώρου.

Σ' αυτούς τους τέσσερις (όντως εννοείται) θεσμούς,[7]* συνοψίζεται το μικτό πολίτευμα, δημοκρατίας και αριστοκρατίας. Τα πολιτικά κόμματα αντιπροσωπεύουν τη **δημοκρατία**, ο δε ανώτατος άρχων, και οι εξωκομματικές προσωπικότητες που τον πλαισιώνουν, την **αριστοκρατία**. Τους εκπροσώπους δε τόσο της δημοκρατίας όσο και της αριστοκρατίας εκλέγει ο ίδιος ο λαός. Ο οποίος είναι και ο όντως (και όχι κατ' όνομα μόνο και φυσικά χλευαστικά…) κυρίαρχος της πολιτείας, που ο ίδιος πια συγκροτεί.

Ανάλυση του «συστήματος» αυτού, και λεπτομέρειες λειτουργίας-του θα επιχειρηθεί πιο κάτω. Τώρα είναι αρκετό να λεχθεί, ότι το πολιτικό αυτό σύστημα, προτρέπει τα πολιτικά κόμματα, αν θέλουν να κυβερνούν, (όπως είναι άλλωστε και ο προορισμός-τους) να «συνετιστούν», ώστε να μην αναγκάζουν τον λαό να τα απαξιώνει. Δεδομένου ότι ήδη έχει πια έξοδο: Τον ανώτατο άρχοντα!

Ε' Αναγκαίο θεωρεί ο γράφων, να διευκρινίσει τι ακριβώς εννοεί με τον όρο «αριστοκρατία», που πιο πάνω χρησιμοποιήθηκε, ως το ένα εκ των δύο συστατικών του «μικτού» πολιτεύματος που εισηγήθηκε. Θα ανατρέξει γι' αυτό στην ιστορία του ελληνικού-μας τρόπου: Στην εξέλιξή-του ο όρος «αριστοκρατία» σήμαινε βέβαια την κυριαρχία των κατά την καταγωγή ευγενέστερων. Αριστοκρατία δηλ. ήταν διάκριση γένους, οίκων και γενεών, που διακρίνονταν για ηρωικές πράξεις, ευγενή καταγωγή ή πλούτο. (Γι' αυτού του είδους την αριστοκρατία είναι που λέει ο Αριστοτέλης ότι ρέπει προς την τυραννίδα).

Στον γενάρχη» Όμηρο όμως, όπου οι λέξεις κυριολεκτούν, αριστο-κρατία σημαίνει μιαν αξιοκρατική κλίμακα, σχετιζόμενη όχι μόνο με το ηρωικό πνεύμα του καθενός ανθρώπου, αλλά και με την αριστεία-του σε κάθε «τέχνη». Ο Οδυσσέας για παράδειγμα δεν ήταν βασιλιάς στην Ιθάκη, διότι απλώς ήταν γιος του Λαέρτη, αλλά ήταν στα πάντα ικανότερος, δηλ. άριστος, στην χώρα όπου βασίλευε! Ακόμα και στο μαστόρεμα ενός κρεβατιού… Όπως το περιγράφει η απαράμιλλη ομηρική τέχνη στο ψ' (183-204) της Οδύσσειας, εκεί όπου ιστορεί ο ποιητής, πώς η Πηνελόπη αναγνωρίζει τελικά τον Οδυσσέα: Όταν δηλ. εκείνος περιγράφει πώς ο ίδιος (ένας βασιλιάς!) κατασκεύασε το νυφικό κρεββάτι-τους με «περίτεχνο μαστόρεμα» («εν λέχει ασκητώ») γεγονός που μόνο εκείνος και η Πηνελόπη γνώριζαν.

Τέτοιας προγονικής παρακαταθήκης εννοεί ο γράφων την αριστοκρατία του μικτού πολιτεύματος. Των μετεχόντων στην αριστεία, είτε επιστημονική είτε καλλιτεχνική είτε κοινωνική, ανεξάρτητα από την υψηλή ή ταπεινή καταγωγή-τους. Αριστοκρατία δε, δεν εννοούμε μόνο τον «άριστο» ανώτατο

άρχοντα, αλλά και τους «άριστους» της πολιτείας, που θα τον πλαισιώνουν. Διότι ως θεσμός δεν θα αναμένει να ενεργοποιηθεί μόνο, όταν αποτύχουν στις εκλογές οι κομματικές ηγεσίες. Θα έχει και δεύτερο διαρκή ρόλο στην πολιτεία. Που στην ουσία είναι πρώτος: Εκείνον της παιδείας.

Όπως ήδη είπαμε, και όπως ορθά πιστεύει επίσης η κοινότητα των διανοουμένων-μας, είναι η αναγέννηση της παιδείας, που ως σωτήρια του νέου ελληνισμού, θα αποτελέσει και σωτηρία για το ελληνικό κράτος. Και όχι, ας είναι και άριστο, το πολίτευμα μονάχο-του. Αφού η πιστή εφαρμογή-του, θα επαφίεται στην, ως φιλοπατρία, «ημετέρα παίδευση», για να παραφράσομε λίγο τον Ισοκράτη. Και η ευθύνη γι' αυτή την «παίδευση» θα πρέπει να ανατεθεί στην κοινωνία των «αρίστων»: Στον θεσμό του «άριστου», όπως τον ορίσαμε, ανώτατου άρχοντος, μαζί και σώμα ανθρώπων του πνεύματος άριστων, (που θα υπάγεται σ' αυτόν απευθείας) θα ανήκει η ευθύνη για την παιδεία του τόπου. Και όχι φυσικά στην, ουδέν παρά κρανίου τόπο παράγουσα νεοελληνική κομματοκρατία.[8]*

Για τη χρησιμότητα αυτού του «θεσμού» στο μικτό πολίτευμα, δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσει κάποιος. Η οδυνηρή εμπειρία στο νεοελληνικό-μας κράτους είναι κραυγαλέα. Και δεν είναι οι αλλεπάλληλες και αλληλοαναιρούμενες «εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις» που το μαρτυρούν. Είναι το μεταπολιτευτικό έγκλημα της δια (παμψηφεί!) κοινοβουλευτικής κατάργησης της αρχαίας γλώσσας στα σχολεία (1975), αφελληνισμού της παιδείας. (Δέκα ακριβώς χρόνια μετά την κατάργηση της Ελληνικής Κοινοτικής Συνέλευσης στην Κύπρο. Βλ. και σημείωση [8]*). Και ο θεσμοθετημένος εκτροχιασμός των πανεπιστημίων-μας, άλλα δέκα χρόνια αργότερα (1985), που τα εξέτρεψε σε ατραπούς θλιβερής μετριότητας, όπου τώρα δεινοπαθούν, έρμαια της αναρχίας που εξέθρεψε η κομματική φραγγέλωση.

Συνοψίζοντας την τηλεγραφική αυτή περιγραφή-του λοιπόν, λέει ο γράφων ότι, το μικτό πολίτευμα «δημοκρατίας-αριστοκρατίας», όπου πια η λαϊκή ψήφος όντως διαθέτει εξουσία, με τον ανώτατο άρχοντα, επίσης όντως, ρυθμιστή του πολιτεύματος, προορίζεται να περισώσει το κράτος. Και ο θεσμός του «αριστοκράτη» ανώτατου άρχοντος, ως (Σωκρατικού) «φύλακα» της παιδείας, προορίζεται να διασώσει το νεοελληνικό έθνος, και δι' αυτού το νεοελληνικό κράτος. Όλα τα άλλα, ρητορεύματα των «πολιτικών» καταφερτζήδων, περί τάχα «λαϊκής ετυμηγορίας» και «λαϊκής εντολής», είναι μόνο λόγια, να τα ακούει κανείς, και (τι άλλο;) να φιλοσοφεί…

1*. »Σιδηρούς» φυσικά, κατά το ότι ο φοβερός εκείνος άνθρωπος, καθισμένος σε αναπηρικό καροτσάκι, επιμένει

παιδευόμενος να το κινεί με τα χέρια, μη καταδεχόμενος να χρησιμοποιήσει κάποιο μηχανοκίνητο, που άνετα θα μπορούσε να του προσφέρει η τρομερή τεχνολογία της χώρας-του!

2*. Ποιαν αλήθεια έχει σχέση αυτή η νεωτερική «δημοκρατία» του πομπώδους εξαγγελτικού λόγου των εκάστοτε λογοκόπων, με τον ελληνικό «κοινό λόγο» στην Εκκλησία του Δήμου! «Δημοκρατία» όπου ο πολίτης δεν «διαλέγεται» με τον άρχοντα για αναζήτηση της ορθής πολιτικής πράξης, αλλά μόνο προορισμό τώρα έχει, τι από τα προκατασκευασμένα στην κομματική βιομηχανία «συσκευασμένα προϊόντα» και μόνο, δικαιούται εκείνος να επιλέξει…

3*. Που αργότερα, όταν κι αυτός ως ύπατος συνέτριψε οριστικά την Καρχηδόνα, ονομάστηκε Σκιπίων «Αφρικανικός».

4*. Γιος του στρατηγού της Αχαϊκής Συμπολιτείας Λυκόρτα, είχε αξιωθεί, δεκαέξι χρόνια πριν, να σηκώσει στα χέρια-του την υδρία με την ιερή τέφρα του Φιλοποίμενα, συμπολίτη και δασκάλου-του, για να τη μεταφέρει στη Μεγαλόπολη της Αρκαδίας.

5*. Δικαίως λέει ο Π. Κανελλόπουλος ότι θα ένοιωσε πολύ περήφανος ως Έλλην ο Πολύβιος, διότι «αν η Ρώμη ήξερε να νικάει, μόνο το ελληνικό πνεύμα, (που γνώριζε πώς να ανάγει τα πράγματα σε έννοιες) ήταν ικανό να ερμηνεύσει τη νίκη-της.

6*. Παρενθετικά ας λεχθεί ότι ο όρος «δημοκρατία», καταχρηστικά χρησιμοποιείται στα σύγχρονα πολιτεύματα, ως παραπλανητικός αντικατοπτρισμός της «κομματικής ολιγοκρατίας». Για συντόμευση λοιπόν, θα βάζομε σ' αυτή την νεωτερική παραξήγηση εισαγωγικά: «Δημοκρατία»

7*. Το εν παρενθέσει, «όντως», αναγκαίο φυσικά, ώστε να μην υπάρξει σύγχυση, με ό,τι η κυβερνώσα τον τόπο πολιτική γελοιογραφία επιμένει να αποκαλεί «θεσμούς»! Οι οποίοι και …ανεβαίνουν ή κατεβαίνουν τις σκάλες στο Χίλτον, όπου «διαμένουν», ή φυγαδεύονται από τα υπόγεια του Καραβέλ, όπου «συνεδριάζουν». Χωρίς αυτή η (και φαύλη) γλωσσική μασκαράτα να ενοχλεί, είτε ηθικώς, είτε χειρότερα αισθητικώς, την κρατούσα πολιτική ή πνευματική-μας διανόηση…

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ: Σε πρόσφατη (8/3/15) επιφυλλίδα-του ο Χρήστος Γιανναράς, συνοψίζει με εκπληκτική ενάργεια την πραγματική ουσία του σύγχρονου ελληνικού-μας προβλήματος, αφότου οικειοθελώς «ζητήσαμε και επιμείναμε» να γίνομε δεκτοί στην Ε.Ε., το χρησιμοθηρικό δηλ. επίτευγμα «των βαρβαρικών φύλων και ορδών που συγκρότησαν τη μεταρωμαϊκή Δύση». Και τώρα, που τέλειωσε το «ξέφρενο πανηγύρι» της δανειζόμενης υπερκατανάλωσης, διαπιστώνομε ότι η «τετράγωνη» (δηλ. χρησιμοθηρική προσθέτω εγώ) «λογική του Σόιμπλε», ζητάει τα λεφτά της Ευρώπης πίσω, εμείς ουδέν έχομε να αντιτάξομε, εκτός από «τον επαρχιωτισμό της επιδεικτικής ευφυΐας Βαρουφάκη, ή τη μικρονοϊκή ιδιοτέλεια Σαμαρά…» Και για να δείξει την προτίμησή-του, καταλήγει ο Γιανναράς: «Στην πρώτη περίπτωση εισπράττομε, τουλάχιστον, ψευδαίσθηση αξιοπρέπειας, στη δεύτερη μόνο ντροπή»…

Να με συγχωρήσει ο κ. Γιανναράς, του οποίου η φιλία με τιμά, θα διαφωνήσω μαζί-του πλήρως: Εγώ, αντί «ψευδαίσθησης» προτιμώ τη «ντροπή». Διότι αυτή τουλάχιστον θα μου θυμίζει ποια «πηγήν ύδατος ζωής» (του ελληνικού-μου τρόπου) εγκατέλειψα, για να ζω από τα εμφιαλωμένα αεριούχα της ευρωπαϊκής «συσκευασμένης ψυχικής ουσίας», που έλεγε και ο Σπύρος Κυριαζόπουλος. Ίσως τότε επανέλθω «εις εαυτόν»! Θα είναι σωτηρία…

8*. Κάτι ανάλογο συνέβαινε στην Κύπρο: Το, κατά τα άλλα, καταστροφικό εκείνο σύνταγμα της Ζυρίχης, είχε, αναπάντεχα ίσως, μια και μοναδική και ευεργετικά μεγάλη αρετή. Ότι ρητώς απαγόρευε στους «πολιτικούς» να ασχολούνται με την ελληνική παιδεία! Η εξουσία αυτή ανετίθετο στην Ελληνική Κοινοτική Συνέλευση, ανεξάρτητο δηλ. αξιοκρατικό θεσμό! Ενωρίς όμως αφυπνισθέντες οι ευφυείς πολιτικοί-μας (1965) τα κατάφεραν και τον κατάργησαν, φτιάχνοντας «δικό-τους» (αντισυνταγματικό φυσικά) Υπουργείο Παιδείας. Ώστε «αποβάλλοντας τον "πηνελοπισμό"(sic) να απογαλακτισθεί από την Ελλάδα η παιδεία της Κύπρου». Για να κλαυθμυρίζουν σήμερα, που η, συσκευασμένη σε δοχεία μιας χρήσης, απλουστευτική παιδεία-τους παράγει γλωσσικώς απαίδευτους…

18.04.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/